

Ko se je kasneje še povrnil na ta slučaj in govoril o tem človeku, je dejala:

„Zdaj mislim, boš mirno počival. Nikogar ni več, ki bi ti delal pregla-vice.“ In nasmehnila se je.

Nasmehnila se je. Nekaj grenkega je bilo v tem smehljaju. Vendar ni niti z besedico razkrila svojih misli. Morda pa je vendarle že zdavnaj pozabila tudi na tega Franca Štoka, morda ni niti enkrat pomislila nanj. Saj Tončka ni bila ženska, ki bi mislila na preteklost. Ukvarjala se je s plehko vsakdanjostjo in mislila na lepo bodočnost. Še je verjela, da jo v bodočnosti čaka nekaj lepega.

Odpeljali so se na počitnice. Koliko let je trebalo, da se je Ignacij Kobil vsaj malo pomiril. Toda priznati si je moral, da se je v teh letih tudi sam oddaljil od svoje žene. Zamrla so prva mladostna, strastnejša čustva. Misli so uhajale nazaj v preteklost, na dijaška leta. In zazdelo se mu je, da bi mu kdaj spet prijal vonj lepe kmečkosti, da bi rad videl rdeče rute vaških deklet, oble zagorele roke, polne prsi, in vesel širok smeh.

Ko je še rahlo zadovoljen sanjaril o tem, da je v družini tolik mir, se je zavedel: Vedno je skrbel za samo preteklost, nikdar za sedanjost in bodočnost. Tam, v tej sivi preteklosti je hotel ujeti Tončko, v sedanjosti pa je ni lovil. Ko se je ozrl v današnji dan, je opazil, da ima Tončka novega častilca. In to so bile grenkejšje stvari, kakor one iz preteklosti.

Nočna pota

Lili Novy

Iz razsvetljene krčme smo stopili
na temni trg. Rosilo je z nebá.
Ko so se drug za drugim poslovili,
sva skozi pozno noč odšla samá.

Besede nočne sva si govorila,
ki slajše so od dnevnih besedi,
in v hoji najini sva začutila,
kako ubrano nama polje kri.

Bilá takrat jesen je mrka, vela,
od severa je pihal prvi mraz,
a nama je krajina zacvetela,
kot da je pomladansko jasen čas.

Iz grma je dehtelo po aprilu,
kot bi cvetele tam vijolice;
sledila vsa v pozabi sva vabilu
brezčasne, čudežne okolice.

Odplavale so te noči čarobne,
kot svetel ščip se skrije za oblak,
in zdaj so moje ure vse turobne,
zapredene v samote mrzli mrak.

Pomlad je zdaj, a kot da nima zraka,
se v živih prsih mi srce duši.
Nešteto zvezd rosečo luč pretaka,
a meni je prekrila noč poti. —